

3) Hopvecklad lapp. — 4) (sjöt.) *Sätta till alla k-ar*, alla segel.

Anm. Ordet torde ursprungl. vara detsamma som *Kläde* (eng. *Cloth*), med hvilket det sammanfaller i bem. af *Hufvudkläde* (se 2).

KLYFBLAD, n. 3. En svampart på trädstammar. *Scizopphyllus*.

KLYFNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något klyfves.

KLYFT, f. 3. 1) (bergsbr.) a) Remna eller spricka i ett berg. — b) Sjelfva fasta berget eller stenen, antingen den är malmförande eller ej. *I fast k.*, i berg inväxt (ej löst på jordytan). — 2) (tekn.) Liten tång, hvarmedelst helt fina saker qvarhållas eller lyftas.

KLYFTA, f. 1. 1) Springa, remna, isynnerhet i berg. — Har sammansättningen *Bergsklyfta*. — 2) Se *Hornklyft*. — 3) Särskilt afdelning af en sammansatt lök (hvilken tyckes liksom vara klufven i sådana delar). *En k. hvillök*. — Bildar sammansättningen *Lökklyfta*.

KLYFTIG, a. 2. 1) Som med tanken kan utklyfva, hvad som är svårt att finna, påhitta, förstå. *En k. karl*. — *Syn. Se Skarpsinnig*. — 2) (om sak) Som röjer, tillkännagifver en sådan förmåga. *En k. min. K-t utseende*.

KLYFTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara klyftig. — *Syn. Se Skarpsinnighet*.

KLYFTIGT, adv. På ett klyftigt sätt, med klyftighet. — *Syn. Se Skarpsinnigt*.

KLYFVA, v. a. 3. Ind. pres. sing. *Klyfver*; pl. *Klyfva*. Impf. sing. *Klöf*; pl. *Klöfvo*. Imper. sing. *Klyf*; pl. *Klyfven*. Konj. impf. *Klöfvo*. Sup. *Klufvit*. Part. akt. *Klyfvande*; part. pass. *Klufven*. 1) Stycka något längs efter, i samma riktning som fibrerna gå. *K. ett vedträ. K. en lök, en melon, ett äple. K. hufvudet på någon. K. ostron*, med knif öppna deras skal. *Kölen k-ver vägen*, går genom den. (Fig.) *K. vägen*, segla. *K. ord*, onyttigtvis sysselsätta sig med ordförklaringar, utan att gifva akt på mening och sammanhang. *K. hår*, med allt för mycken spetsfunderhet behandla ett ämne, en fråga. — *K. sönder*, se *Klyfva*. — *K. út*, genom klyfning göra, att något utkommer; (fig.) klyftigt utfinna. *Det är ej så lätt att k. út. Han har ej klufvit det ur sitt eget hufvud*, det har han ej sjelf hittat på. — 2) Dela. *K. ett hemman. — K. sig*, v. r. Dela sig, stycka sig, gå upp längs efter. *Tanden har klufvit sig. Sten, som k-ver sig. — Klufven*, part. pass. *K. ved. Ett k-et äple*. Brukas adjektivt i vissa uttryck, såsom: *K. haka*, med en fördjupning uppifrån nedåt, hvarigenom den ser liksom klufven ut. I samma mening säges äfv. *K. läpp. K. fot*, afdelad i klöfvar. *Väl k. häst*, då benen gå tillräckligt ut ifrån hvarandra uppvid.

KLYFVA, f. 1. (på en vågbalk) De tvenne parallelt löpande stänger, vid hvilka nedtill en vågbalans är fästad och emellan hvilka dess tunga fritt rör sig åt begge sidor.

KLYFVANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något klyfves.

KLYFVARBOM, se *Klyfverbom*.

KLYFVARE, m. 3. 1) En, som klyfver. I denna mening brukligt nästan endast sammansättningsvis, t. ex.: *Härklyfvar*. — 2) (sjöt.) Ett stagsegel emellan toppen af förstängen och klyfverbommen.

KLYFVERBOM, m. 2. pl. — *bommar*. (skepp.) En förlängning af bogsprötet genom ett eselhufvud på ändan deraf.

KLYFVERFALL, n. 3. (skepp.) Ett tåg, hvarmedelst klyfvaran hissas.

KLYFVERT, klyv'rt, m. 2. Se *Klyfvar*, 2.

KLYFYMPA, v. a. 1. Ympa medelst stammens klyfning.

KLYFÖPPNING, f. 2. (bot.) Benämning på aflånga små hål emellan tvenne halfmånformiga celler på växters öfverhud.

KLYKA, f. 1. (af *Klyfva*) 1) Trä eller jern med tvenne parallelt utlöpande, platta, tunna, likformiga grenar eller skänklar. — 2) (skepp.) Gaffelformigt jern, hvarti yttre ändan af en bom ligger.

KLYNNEDEL, a. 1. (bot.) Så kallas en växtstam, då den delar sig i tu, och hvarje gren sedan fortfar att dela sig på samma sätt.

KLYS, n. 3. Så kallas hvardera af de med bly eller jern fodrade hål i ett fartyg's bog, på ömse sidor om förståfven, genom hvilka, vid ankring, ketting eller ankartåg utföres.

KLYSGATT, **KLYSHÅL**, n. 3. (skepp.) Se *Klys*.

KLYSPROPP, m. 2. (skepp.) Konformigt trästycke, som inslås i ett klys, för att busa det.

KLYSTIR, se *Klistir*.

KLÅ, v. a. 2. (af *Klo*, nagel) 1) Rifva med naglarna. *K. hål*, rifva, så att det går hål. — 2) (fig.) a) *K. ell. K. upp*, piska upp. *K. på*, piska på. — b) *Preja, skinna*; vinna mycket af någon i spel. *K. åt sig*, på alla sätt, både med rätt och orätt, söka sin vinning. — *K. sig*, v. r. Rifva sig med naglarna. *K. sig bak örat, i hufvudet*. — Ordet tillhör i alla bemärkelser lägre språket och kan icke i hysadt tal eller skrift användas.

KLÅDA, f. 1. (fam.) 1) Den känsla, man erfar, då det kliar på kroppen. — Har sammansättningen: *Fingerklåda*. — 2) Se *Skabb*. — 3) (fig.) Öfverdrifvet begär att göra något. — Har sammansättningen: *Skrifklåda*.

KLÅDIG, a. 2. (fam.) 1) Som har klåda, skabb. — 2) (fig.) Som ingenting kan låta vara, vill fingra på, försöka, proba alla. Se äfv. *Kiltstlig*.

KLÅDIGHET, f. 3. (fam.) Egenskapen att vara klådig (bem. 2).

KLÅENDE, n. 4. (pop.) Handlingen, då man klår.

KLÅFINGER, n. 3. (fig. fam.) 1) Finger, som ingenting kan låta vara. — 2) Klåfingrig person.

KLÅFINGRIG, a. 2. (fam.) Som vill fingra på allt, ingenting kan låta vara. — *Klåfingrighet*, f. 3.

KLÅFVE, se *Klofve*.

KLÅMASK, m. 2. Insekt af Orslägtet, vit, med 8 röda fötter, knappt synlig för blotta ögat; är orsaken till skabbklådan. *Acarus scabiei* ell. *exulcerans*. Kallas äfv. *Skabbflott*.

KLÅPA, v. a. 1. (fam.) Se *Fuska*, 2.

KLÅPARAKTIG, a. 2. (fam.) Oskicklig, fuskskande. — *Klåparaktighet*, f. 3. — *Klåparaktigt*, adv.

KLÅPARE, m. 3. (fam.) Se *Fuskare*, 2.

Anm. *Ikke* förmodar ordet komma af Medeltidslat. *Cloppus*, halt, eller också af forntyska ordet *Kloppen*, betaga manbarhet. Torde rätteligen böra härledas af Isl. *Klappr*, ovigt, dåligt verktyg.

KLÅPERI, n. 3. (fam.) Se *Fuskeri*.

KLÅSSA, se *Klössa*.

KLÅCK, m. 2. I. (klådesfabr.) Fel vid öfver-skärning af klåde, bestående deruti, att håren på något ställe blott blifvit brutna.

KLÅCK, m. 2. II. (fam.; föga brukl.) Plötslig förskräckelse. *Jag fick en sådan k., all . . .*